

רחל מדחלת על כל העולם

יותר גרוע

מהריון

24 שעות ירח־דבש

שריט ואלוני

חתונה בבית זה תמיד שימחה. אפילו אצל סתם שכנים.

אבל כשהחתונה היא אצל זמרת מפורסמת כמו **מירי אלוני**, שכל השכנים נהנים, נהנו, במשך חודשים, לשמוע אותה, כל יום שישי ושני בערב, שרה את להיות לבד בחדווה ושלומיק —

וכשהחתן הוא השחקן **נחום שליט** —

וכשהשוכנים הם לא אחרים מאשר להקת ה"נח"ל, שהגישו תוכנית מיוחדת לכבוד החתונה —

וכשבין האורחים ניתן היה לראות את **חיים טופול**, את **פנל**, ועוד כמה עשרות שמות —

בחתונה כזאת, מה הפלא שכל השכר-

„מנוול! ממזר! חדל־אישים! אפס שכחתי! אתה לא בן־אדם. ככה מתנהגים?“ אמנם בפאב התל־אביבי של פרדריקה סגל קיימת מידה די טבירה של חופש הדיבור, לאורחים, אולם הדיבורים דלעיל, שהופנו, באחד האמשים בשבוע שעבר, מפי שחרחרות חמודה, לעברו של הצייר ובעל הגלרייה הנודע **ז'אן תירוש**, היו בכל זאת קצת חורגים מהשיגרה. לא בשל תוכנם, כמו בשל הטונים שבהם הושמעו. עד כדי כך חורגים מהשיגרה, שאפילו פרדי פקחה זוג עיניים, ושאלה את הגברת: „מה הוא עשה הפעם הכניס אותך להריון?“

„יותר גרוע“, זעפה השחרחרות. הרבה יותר גרוע, כפי שהסתבר מסיפור.

הסתבר, אם כן, שלפני ארבע שנים הגיח עה הגברת הנ"ל מארצות־הברית לישראל, לראשונה בחייה, כתיירת. במסגרת הטיוט המאורגן שלה, היא הובאה גם למועדון עומר כייאס, שם, התיישב לידה גבר מקרי מ, שהתגלה מאוחר יותר כז'אן, וחזק מטיף לה, מין הוון להוון, מוסר חודר כליות ולב. דהיינו: „אתם האמריקאים חושבים שהכסף יענה את הכל? שהתרומות שלכם פוטרות אתכם מלהשתתף בפועל בעבודה? למה אתם לא באים לחיות כאן? הא? הא? התיירת האמריקאית התמימה התרשמה עמוקות. בייחוד מההא' האחרון. ותצחקו תצחקו — היא שיכנעה את בעלה, וזה חיסל את עסקיו בגולה, והשניים עלו לארץ. עלו עלו, דבר ראשון בארץ, מה עור שים? הולכים כמובן לחפש את ז'אן, להר אות לו שנה באנו, מה תגיד על זה? הא? העולה חיפשה, חיפשה, עד שמצאה. לא את ז'אן, אלא את הפתעת חייה: עד שהיא באה לארץ, גילתה, עטף תירוש את המשפחה והיציירות שלו, והלך לפתוח גלריה בניו־יורק. עד שבשבוע שעבר הוא בא לביקור, נכנס לפאב — ונתפס בקלקלון. הא???

נה יצאה למרפסות, לגוטרות, ולגות, כדי להציץ למטה, לדירה של החורים, לראות את ההצגה?

וזאת היתה הצגה! כמו שרואים על הבמה — אבל יותר טוב.

זה בכלל לא פלא כששני בני הזוג רגילים להופיע בפני קהל.

מבית הוריה ברמת־גן, יצא הזוג ה־טרי — חופה ראשונה למירי, רביעית לנחום — מיד לאחר החתונה, לירח־דבש במלון שרתון. והיחיה היה אולי דבש, אבל נמשך קצת פחות מחודש: למחרת, אפי שר היה כבר לראות את הכלה הטרייה מקשטת בנוכחותה את טקס הפתיחה של סטייקיה תל־אביבית חדשה. החתן, כפי שנודע למי שהתעניין, היה עוסק בחור פעה בהצגה שבה הוא השתתף.

זה מה שנקרא: ההצגה חייבת להימשך.

נישואין - לפני האירוסין

הקצב המודרני הזה של ה־צעירים האלה, הורג אותי. זה שבת־הנעורים המקסימה, **שרונה מארש**, החליטה ל־החתן עם **עמק פרי** לאחר היכרות מיני — זה אני יכיר לה להבין.

זה שכבר, ציק־צק, הם החליטו לישט להתארס, והזמינו מודעה בעיתונים להשבעה, המכריזה על אירוסיהם — אפילו את זה אני יכולה להבין.

אבל זה שהם התחתנו — ממש, בשקט, ברבנות, בלי שום הוראה — עוד לפני שמודעת האירוסים הספיקה להתפרסם — זה כבר מעל לבינתי הפשוטה. אבל מה — ואיך האסטרונג אוטום טסים בחלל אני כן מבינה?

מארש־פרי

אז זהו, הם נשואים — בלי אירוסים. ואם אתם רוצים דור קא להאמין לשמועות המרר שונות — אתם יכולים להאמין שלספיד הזה היה קשר לעובדה שהשירות בצה"ל מעיף את שרונה.

אני מצידי מאמינה שרק ה־אהבה דיברה פה. שכן אם לא בגלל האהבה, אז באמת אינני רואה סיבה טובה מדוע היא התחתנה.

בפיג'מה לשדה־התעופה

אתם יכולים לסמוך על מייק סטולדו **ביצקי**, נער — נו טוב, בחור. נו טוב, לא צריך לצעוק, איש — איש־השעשועים הנצחי, האמרגן ואיש־העסקים, שתמיד יקר לו הדברים המוזרים ביותר. בדרך כלל — בגלל הלב הטוב שלו.

על מה? **שעשה לו הלב הטוב שלו בפעם האחרונה, אתם יכולים לשימוע — ישר מפי הגבורה:**

לילה אחד מצלצל אצלי הטלפון. אני מרים את השפופרת. מדברת בחורה בשם ג'ון. היא מסבירה לי שהיא לא מכירה אותי, אבל היא קיבלה את מיסטר הטלפון שלי ממכרים ותיקים, והם אמרו לה שמיד לאחר שתגיע לארץ — שתקשר איתי. אז זה מה שהיא עשתה. היא התקשרה אתי משדה־התעופה, ומבקשת אותי עכשיו לבוא לקחת אותה.

טוב, אז אני ג'נטלמן. ויודע שלבחורה לא מסרבים אף פעם — במיוחד אם לא יודעים מה מסידיים. לבשתי את הפיג-

ג'מה, ונסעתי ללוד. הגעתי, ומתברר לי שהסחורה לא רעה. הצעתי לה להתארס אצלי בבית. ג'ון הסכימה ובאנו הביתה.

אחרי כמה זמן, ניוכרתי פיתאום שיש לי הזמנה למסיבה. פשוט יצא לי מהראש. החלטתי ללכת. את ג'ון השארתי בבית, כי היא היתה עייפה.

וזהו. זאת הפעם האחרונה שראיתי אור תה. בהתחלה קצת נבהלתי, כשהורתי מ־המסיבה ולא מצאתי אותה. התחלתי קצת לחשוב, והתחלתי לחשוד מה שקרה. הרמתי קצת טלפונים בין החברים — והסי תבר לי שצדקתי:

אחד החברים הכי טובים שלי צילצל אלי, וג'ון הרימה את הטלפון. מאחר שהוא יודע שאין לי שום אשה חוקית או משהו כזה בבית, הרי שבאופן טבעי הוא התחיל להתעניין בזוהרת של הדיירת. הסוף ברור. העלמה החליטה שטוב בחור אחד בלי מסיבה, מאשר מסיבה בלי בחור.

חלש, קוליגה, חלש

„נס שלא היה דוגמתו.“ „נאיאל ז'לין מת — ושב לתחייה.“ „סיפורו המדהים והמופלא של השחקן הגרוע.“ „כתורות אלה, באותיות קידוש־לבנה ועל פני עמוד שלם, בלוויית צילומי ענק דרמאטיים, מילאו את כל העמוד הראשון של אחד הגליונות האחרונים של עיתון הרכילות של צרפת, הפראנס דימנש.

ז'לין ב־פרנס דימנש

מה שהכתורות המפוצצות רצו לומר, בצרפתית פשוטה, זה שהשחקן הפופולארי קיבל בעת ביקורו בתל־אביב, התי קפתי־לב (מת, יעני), והחלים ממנה (שב לתחייה, בפירוש חופשי). התהליך כולו נקרא בלשון המדיצינית המודרנית, „נס שלא היה דוגמתו.“

מיליוני קוראים של העיתון הסנסציוני בלעו — תחילה ב־דאגה עמוקה, ולקראת הסוף באנחת־ירוחה ברורה — את ה־קורות את אהוב נפשם. הצרה היא, שאת עיקר הסיפור האמיתי (הטולס הזה 1766) לא הגיע, משום מה, לי פאריס. לא היכן חטף ז'לין את התקפתו (בביתה של פרדי ריקה סגל, לאחר מיספר ימי־בירוד הרמטי). לא כיצד הבי הילה אותו פרדי להחליים. לא כיצד ישבה ליד מיטתו. לא כיצד הזמין בעלה של פרדי, רב, את ז'לין לחזור ולהתארס בביתם לאחר החלמתו. בקיצור — כלום.

אני חושבת שתהיינה לי כמה מילים קשות להחליף עם הקור ליגה שלי במערכת הפרנס דימנש, כשאבוא פאריסה.